

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/42/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713010148
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8713010148.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.12.2014, v trestnej veci proti obžalovanému K. T. pre spolupáchateľstvo prečinu ublíženia na zdraví podľa § 20 k § 156 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T 41/2013 zo dňa 12.03.2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného K. T..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obž. K. T. vinným zo spolupáchateľstva prečinu ublíženia na zdraví podľa § 20 k § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že
- dňa 28. júna 2012 v čase okolo 22.30 hod. na mieste verejnosti prístupnom pred krčmou v obci C., okres G. spoločne s G. T. fyzicky napadli G. T., nar. XX. D. XXXX, trvalo bytom C. č. XX, okres G. tak, že ho udreli päťou do tváre a nosa, následkom čoho G. T. spadol na zem, potom G. T. kopli do oblasti rozkroku, pričom poškodenému G. T. spôsobili zranenia a to zlomeninu nosových kostí s posunom a otras mozgu vyžadujúce si lekárske ošetrovanie a dobu liečenia podľa znaleckého posudku v trvaní troch týždňov.

Za to mu podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 35 ods. 2, 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu výkon uloženého trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť spoločne a nerozdielne s ods. G. T. zaplatiť Dôvere, zdravotnej poisťovni, a.s. Einsteinova č. 25, Bratislava, IČO: 35942436 náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 1.583,25 eur.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, obžalovaný odvolanie, ktoré neskôr aj písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uvádza, že proti rozsudku okresného súdu sa odvoláva vzhľadom k tomu, že svedok E. T. potvrdil jeho nevinu, že poškodeného neudrel a ani mu nijako neublížil. Žiada preto o zrušenie napadnutého rozsudku.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd na verejnom zasadnutí (ktoré vykonal v neprítomnosti obžalovaného, keďže tento sa na verejné zasadnutie nedostavil, doručované zásielky súdu napriek ich opakovanému doručeniu si na adrese, ktorú uviedol ako adresu na doručovanie písomností, nevyzdvihol, takže zásielka sa považovala za doručенú tretím dňom od uloženia písomností)

preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli podľa názoru krajského súdu v posudzovanej veci vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to vyžaduje ust. § 2 ods. 10 Tr. por., bolo teda postupované tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Vykonané dôkazy prvostupňový súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v ust. § 2 ods. 12 Tr. por. a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom.

V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd podrobne uviedol, ktoré konkrétne dôkazy boli v danej veci vykonané, ktoré skutočnosti z jednotlivito vykonaných dôkazov vyplývali, ako tieto dôkazy hodnotil i to, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Je z neho zrejmé, o ktoré skutočnosti a dôkazy svoje skutkové závery oprel a prečo obrane obžalovaného neuveril.

Dôvody rozhodnutia považuje krajský súd za vecne správne, jeho úvahy za dôkazmi podložené a logické, a preto v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku aj odkazuje.

Aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na obsah dôkazov, ktoré boli v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané, bolo preukázané, že skutok tak, ako je vo výroku napadnutého rozsudku ustálený, sa stal a že tento spáchal aj obž. K. T. napriek jeho odvolacím námietkam, v ktorých tvrdí, že poškodeného ani len neudrel, čo podľa neho má potvrdzovať svedok E. T..

V súvislosti s tým považuje krajský súd za potrebné uviesť, že v rozpore s touto odvolacou námietkou obžalovaného sú už jeho samotné výpovede, keď tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní priznal, že poškodeného udrel a to vtedy, keď poškodený došiel na terasu a začal mu vulgárne nadávať, pričom uvádzal, že rovnako poškodeného udrel aj jeho brat, popieral len to, že by ho boli kopali.

Aj z výpovede G. T. (ktorý bol v tejto veci už právoplatne uznaný za vinného) plynie, že po tom, čo mal poškodený začať skákať do brata, nadávať mu, vstal obžalovaný od stola a dal poškodenému facku, no napriek tomu, že poškodeného odprevadili z terasy s tým, aby šiel domov, ten znova prišiel, vulgárne sa začal vyjadrovať, preto ho on udrel päšťou do oblasti zubov, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem a tiekla mu krv, pričom aj on popieral, že by bol do poškodeného kopal.

Je pravdou, že svedok E. T. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná postupom podľa § 263 ods. 4 Tr. por., keďže na hlavnom pojednávaní využil svoje právo podľa § 130 ods. 2 Tr. por. a nevypovedal, netvrdil, že by bol poškodeného udrel aj obž. K. T., popísal len to, že ho mal udrieť G. T., ako je však vyššie uvedené, táto výpoveď je v rozpore už so samotným priznaním obž. K. T. a aj s obsahom výpovede G. T., takže na rozdiel od odvolacej námietky obžalovaného rozhodne nemožno túto výpoveď svedka považovať za dôkaz nasvedčujúci jeho nevine.

Vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov ani podľa krajského súdu nebol dôvod neveriť výpovedi svedka - poškodeného G. T., ktorý popísal udalosti, ku ktorým malo v kritickú dobu dôjsť, uviedol, že keď vyšiel z krčmy na terasu, ucítil úder do tváre a do krku, potom spadol na zem, keď sa postavil, buď G. T. alebo K. T. ho zozadu sotil na zem, takže opäť spadol. Napadnutý bol oboma a to tak, že ho obaja viackrát udreli a kopli.

Výpovedi tohto svedka nebol dôvod neveriť už aj vzhľadom na skutočnosť, že z výpovede svedka I. T. vyplýva, že poškodeného, ktorý išiel domov, videl, z nosa mu tiekla krv a keď sa ho opýtal, kto ho zbil, povedal mu, že bol zbitý K. a G. T., ako aj vzhľadom na charakter utrpených zranení, mechanizmus vzniku ktorých je podľa záveru znaleckého posudku z odboru zdravotníctva v súlade s tým, ako ich poškodený popísal a nie v neposlednom rade aj s ohľadom na skutočnosť, že poškodený už pri prvotnom ošetrení uvádzal, že bol napadnutý a zbitý K. a G. T., čo vyplýva z obsahu lekárskej spávy.

Aj námietkami obžalovaného vo vzťahu k zraneniam poškodeného, smerujúcimi k tomu, že zranenia poškodenému nemali byť spôsobené ich konaním, ale že tieto si mohol poškodený spôsobiť aj neskôr, ako aj námietkami vo vzťahu k dĺžke práceneschopnosti sa prvostupňový súd vysporiadal.

Mechanizmus vzniku poranení i poranenia poškodeného je preukazovaný znaleckým posudkom znalca z odboru zdravotníctva - odvetvia chirurgia a traumatológia. Z uvedeného posudku je zrejmé, že poškodený utrpel zlomeninu nosových kostí, otras mozgu a tržnú ranu nosa. Uvedené poranenia vznikli mechanizmom tupo pôsobiacej sily, mohli vzniknúť úderom päťou do tváre poškodeného do oblasti nosa, pričom útok nemusel byť ani opakovaný. Viac pravdepodobné je, že tieto poranenia vznikli úderom päťou ako úderom otvorenou rukou a intenzita tohto úderu bola stredne vysoká. Mechanizmus vzniku poranenia teda korešponduje s výpoveďou poškodeného, ale v podstate aj s tvrdením obžalovaného.

Pokiaľ ide o dobu liečenia, ktorú si nevyhnutne vyžadujú jednotlivé zranenia poškodeného, aj touto otázkou sa znalec vo svojom znaleckom posudku zaoberal, uviedol, že dobu liečenia práceneschopnosti určujú poranenia s najdlhšou dobou liečenia a práceneschopnosti a tým bola v danom prípade zlomenina nosových kostí, ktorá vyžaduje dobu liečenia a práceneschopnosti 3 týždne. Práceneschopnosť, ktorú mal poškodený vystavenú od 29.6.2012 do 12.8.2012 sa prelínala s iným ochorením, ktoré však nemá príčinnú súvislosť s poraneniami, ktoré vznikli násilným konaním, a preto prvostupňový súd správne ustálil, keď obžalovanému pričítal spôsobenie zranení s potrebnou dobou liečenia v trvaní 3 týždňov.

Uvedené poranenie je bez akýchkoľvek pochybností potrebné považovať za ublíženie na zdraví v zmysle ust. § 123 ods. 2 Tr. zák., pretože objektívne si vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie a liečenie, počas ktorého bol obvyklý spôsob poškodeného sťažený na nie iba krátky čas.

Keďže uvedené ublíženie na zdraví spôsobil obžalovaný spoločným konaním s už ods. G. T., správne prvostupňový súd kvalifikoval konanie obžalovaného ako spolupáchateľstvo prečinu ublíženia na zdraví podľa § 20 k § 156 ods. 1 Tr. zák. a vzhľadom na fakt, že uvedeného konania teda napadnutia iného sa obžalovaný dopustil na mieste prístupnom verejnosti zodpovedá zákonu aj právna kvalifikácia konania obžalovaného ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák.

Pochybenie, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani pri výroku o treste, aj keď sa nie v celom rozsahu so závermi súdu prvého stupňa v tomto smere stotožňuje. Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd pri rozhodovaní o druhu trestu a výmere trestu vychádzal zo všetkých všeobecných aj individuálnych zásad platných pre ukládanie trestu, prihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, osobu páchatela, jeho pomery, možnosť nápravy, pričom zistil, že v danom prípade prevažujú poľahčujúce okolnosti nad okolnosťami priťažujúcimi a vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel k záveru, že účel trestu bude splnený uložením trestu vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov.

Trest, ktorý bol obžalovanému ukladaný, bol teda ukladaný úplne na dolnej hranici trestnej sadzby, keďže za trestný čin podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. zákon vo svojej osobitnej časti stanovuje výmeru od 6 mesiacov do 2 rokov a za trestný čin podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. trestnú sadzbu až na 3 roky.

Krajský súd sa síce nestotožňuje so záverom prvostupňového súdu v tom smere, že by obžalovanému mala poľahčovať okolnosť uvedená v § 36 písm. j/ Tr. zák., teda okolnosť, že pred spáchaním činu viedol riadny život a to vzhľadom na fakt, že v odpise registra trestov má evidovaných 6 záznamov pre rôznu, aj závažnú trestnú činnosť násilného charakteru, aj trestnú činnosť majetkovej povahy a aj keď je pravda, že všetky odsúdenia sú buď zahladené - rozhodnutím Okresného súdu Poprad sp. zn. 6Nt 4/2011 zo dňa 2.8.2011 alebo platí fikcia neodsúdenia, neznamená to ešte to, že by sa zahladením odsúdenia zmazal fakt, že sa trestnej činnosti dopustil. Aj keď je pravda, že naposledy sa pred súdom obžalovaný zodpovedal pred viac než desiatimi rokmi, keďže posledné rozhodnutie je z 11.7.2011, nie 2001, nemožno obísť ani skutočnosť, že vo výpise z evidencie priestupkov má 4 záznamy z obdobia rokov 2006 a 2009 a všetky sú pre priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, z čoho rozhodne nie je možné vyvodiť záver o tom, že spôsob života, ktorý obžalovaný pred spáchaním činu viedol, je riadnym životom. Toto pochybenie však nemohol krajský súd napraviť vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané len v prospech obžalovaného, a pokiaľ by bol krajský súd v tomto smere pochybenie prvého stupňa

naprával, znamenalo by to rozhodnutie v jeho neprospech, keďže v dôsledku priznania poľahčujúcej okolnosti obžalovanému a tým aj vzniku prevahy poľahčujúcich okolností, okresný súd ukladal trest odňatia slobody v rámci zníženej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. a v dôsledku nápravy pochybenia by potom vyvstala potreba ukladania trestu v rámci základnej trestnej sadzby upravenej zákonom.

Pochybenie nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o náhrade škody. Nárok na náhradu škody bol uplatnený riadne a včas a preukázaná bola aj jej výška.

Odvolať obžalovaného preto vzhľadom na vyššie rozvedené skutočnosti ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.